

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10509/2023
12.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Срећковић адвокат из ..., против тужених Јавног стамбеног предузећа „Крагујевац“ из Крагујевца и Града Крагујевца, које заступа Градско правобранилаштво Града Крагујевца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 3477/21 од 24.10.2022. године, у седници већа одржаној 12.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 3477/21 од 24.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 3477/21 од 24.10.2022. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Крагујевцу П 12691/20 од 11.02.2021. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да на име накнаде штете по основу незаконите наплате накнаде за вођење матичне евиденције за период од октобра 2017. године до јуна 2020. године солидарно исплате тужиоцу новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки износ почев од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да солидарно накнаде тужилу трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, отказано је рочиште заказано за 25.02.2021. године.

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Гж 3477/21 од 24.10.2022. године преиначено је решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке пресуде на основу признања Основног суда у Крагујевцу П 12691/20 од 11.02.2021. године тако што је обавезан тужилац да накнади туженима трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. То правно средство се, на основу члана 420. став 6. ЗПП, сходно примењује и против другостепеног решења којим се правноснажно окончава поступак у спору у којем не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Тужилац посебном ревизијом побија другостепено решење којим је правноснажно одлучено о трошковима поступка у спору у којем су тужени признали тужбени захтев.

У овом случају, по оцени Врховног суда, нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. О трошковима поступка у којем је тужени признао тужбени захтев одлучује се у сваком конкретном случају, применом члана 153. став 1. ЗПП, према успеху странака у спору, са изузетком предвиђеним у члану 156. тог закона. Према тој одредби, тужилац је дужан да накнади туженом парничне трошкове ако су кумулативно испуњена два услова: да тужени није дао повод за тужбу и да је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се не одржава припремно рочиште онда на главној расправи пре него што се упустио у расправљање о главној ствари.

Тужилац је поднео тужбу након јавног позива од 01.09.2020. године, упућеног свим корисницима комуналних услуга за закључење споразума о враћању неосновано наплаћене накнаде, која се потражује у овом спору. Упућеним јавним позивом предупређена је потреба за вођењем судског спора о том потраживању, односно тужени су на тај начин искључили повод за подношење тужбе, а одмах по пријему тужбе су признали тужбени захтев.

У таквој ситуацији, другостепени суд је правилно закључио да су кумулативно испуњена оба услова из члана 156. ЗПП. Због тога је и преиначио решење нижестепеног суда о трошковима поступка и применом означене одредбе обавезао тужилу да накнади туженима парничне трошкове. Наведена одредба је јасна и разумљива, и не захтева посебно нити ново тумачење. С тим у вези, не постоји ни потреба за уједначавањем судске праксе, имајући у виду правно схватање које је Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 17.02.2021. године, у поступку решавања спорног правног питања које је иницирао првостепени суд поводом ових спора.

Из наведених разлога, на основу члана 404. и члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Према одредби члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности ревизија није дозвољена. Означеном одредбом, која се налази у делу Закона о парничном поступку којим је уређен посебан поступак у споровима мале вредности, искључена је примена опште одредбе члана 403. став 2. тачка 2. тог закона.

Следствено изложеном, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић